

lang Liste. Jeg indrømmer gjerne, at der kunde være Tilfælde, hvor det ifølge de Attester, hvormed et saadant Andragende var vislagt, kunde være temmelig klart, at den Paa-gjældende virkelig burde have Indfødsret, og andre Tilfælde, i hvilke det maaskee kunde være ligesaa indlysende, at han ikke burde have den; men der kan ogsaa møde Tilfælde, hvori det ikke er lidet tvivlsomt, hvad der bør antages, og hvor Rigsdagen kunde komme i en vanskelig Stilling ved at skulle decidere i saadanne Sager, uden at disse iforveien havde været af de vedkommende Autoriteter behandlede. Jeg troer, at netop de, der ønske, at den danske Indfødsret skal holdes i Hævd, maage være tilbøjelige til at holde paa, at dette Slags Sager i Regelen kun bør komme til Thinget efter formelig Behandling gennem vedkommende Ministerium. Men jeg vender tilbage til det, jeg gik ud fra, at det nemlig forekommer mig, at i alt Fald dette Forslag er stillet saaledes, at det allerede af formelle Grunde ikke bør nyde videre Fremme.

Barfod: Jeg indseer sandelig ikke, hvorledes den ærede Rigsdagsmand, som i dette Dieblit satte sig, kan komme til den Anskuelse, at Rigsdagen kun skulde være istand til at give Indfødsret ved Lov, og ikke ligesaa fuldt være istand til, ved Lov at anerkjende en Mand's Indfødsret. Jeg maa imidlertid, da den ærede Rigsdagsmand tillige har sagt, at han ikke vilde tilraade mig at indgive et nyt Forslag om, at Indfødsret skulde meddeles ham, dertil sige: Nei, et saadant Forslag skal jeg sandelig heller ikke komme med; thi for mig er det aldeles klart, at den, som allerede har Indfødsret, ham kan man ikke give den; thi man kan ikke give en Mand, hvad han allerede har, hvad der allerede er hans Eiendom, og Indfødsretten er, efter min Overbeviisning, hans Eiendom; men, skal det imidlertid fremgaae som en Anskuelse af Udvalgets Behandling, at min Betragtningssmaade er urigtig, saa skal jeg kun tillade mig at gjøre opmærksom paa, at den Feil, som den ærede Rigsdagsmand har fundet ved mit Forslag, sandelig er meget let rettet; thi Udvalget behøver i saa Fald kun til mit Forslag at stille det Endringsforslag, at Loven kommer til at

gaae ud paa, ikke at anerkjende Vedkommendes Indfødsret, men derimod at meddele ham Indfødsret; at stille et saadant Endringsforslag, vilde ikke have stor Banffelighed eller Besværlighed. Jeg skal endnu kun tillade mig at fremhæve, at, naar Bergmann virkelig maa erkjendes at være i Besiddelse af Indfødsret — og jeg troer, at de $1\frac{1}{2}$ Aar, og det er endda knapt i $1\frac{1}{2}$ Aar, i hvilke han siden 1814 har opholdt sig i Norge, og hvilke $1\frac{1}{2}$ Aar meest tilbragtes af ham paa Reiser, i det Hele taget meget godt kunde betragtes, ikke som en Forandring af Bopæl, men som en Reise — jeg skal, siger jeg, endnu kun tillade mig at fremhæve, at, saastremt han, hvad der efter min fulde Dvertydning er Tilfældet, er i Besiddelse af Indfødsret, men han paa Grund af den Udtalelse, som her har fundet Sted, og den her i Thinget reiste Tvivl vil blive behandlet, som om han ikke var i Besiddelse deraf, saa kan det kun Lidet hjælpe ham, at han har Retten, naar den bliver nægtet ham. Det forekommer mig derfor at være en meget let, ligesaa naturlig som retfærdig, Handling, her paa dette Sted, hvor det i mine Tanker naturligst, grundigt og tillige med den største Lethed og Hurtighed vil kunne finde Sted, at yde ham den Retfærdighed at sørge for, at han kommer i Besiddelse af den Indfødsret, hvilkent jeg, som sagt, ikke kan betvivle, at han allerede har.

Scherning: Dette er en af de Sager, som man vistnok, som det allerede er bemærket af min næste Nabo (Mourier), bør være meget forsigtig med, førend man gaaer ind derpaa. Jeg mener paa ingen Maade, at vi ikke skulle bringe denne Sag til videre Behandling, fordi der her ved denne Sags Behandling savnes en saa væsentlig Ting som Indenrigsministerens Nærværelse; men Indenrigsministerens Erklæring i en Sag af denne Natur bør være afgjørende, og, dersom Indenrigsministeren var tilstede og sagde: denne Sag er mig saa fuldtvel bekendt, at der ikke fra Regjeringens Side kan være mindste Banffelighed ivæien, kunde man ogsaa uden Videre fortsætte Sagen og bringe den til endelig Afgjørelse; men, dersom han i en Sag af denne Natur yttrede nogenformhelt Tvivl, saa fore-